

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.109 van 16 juni 2016
in de zaak A. 215.014/VII-39.309.**

In zake : de NV TIGRO INDUSTRIES
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Luk Delbrouck en Lori Parroni
 kantoor houdend te 3500 Hasselt
 Maastrichterstraat 99
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Pierre Legros en Jérôme Sohier
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Emile De Motlaan 19
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 14 februari 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid van 16 december 2014 om aan de NV Tigro Industries de vergunning en erkenning voor het bezit en de opslag van drugsprecursoren te weigeren.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Thomas Maes heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 mei 2016.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Isabelle Mellaerts, die loco advocaten Lori Parroni en Luk Delbrouck verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Manoël De Keukelaere, die loco advocaat Jérôme Sohier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur Thomas Maes heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekende partij dient op 16 mei 2014 een aanvraag bij het Federaal Agentschap voor Geneesmiddelen en Gezondheidsproducten (hierna: FAGG) in om een vergunning en erkenning te verkrijgen voor het bezit en de opslag van drugsprecursoren in de zin van artikel 3, lid 2 en 6, van de verordening (EG) nr. 273/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 inzake drugsprecursoren.

3.2. Een ambtenaar van het FAGG deelt per e-mail aan de verzoekende partij mee dat de aanvraag volledig is maar dat de verzoekende partij “vooraf aan de aflevering van de vergunning eerst nog het bezoek [zal krijgen] van een collega van de douane, teneinde de rechtvaardiging van uw aanvraag vast te stellen”.

3.3. Een andere ambtenaar van het FAGG deelt per e-mail van 11 juni 2014 aan de verzoekende partij mee:

“Jullie aanvraag tot het bekomen van een activiteitenvergunning/registratie precursoren werd goed ontvangen en wordt momenteel behandeld.

Ik heb van u nog het volgende nodig:

- Een kopie van uw brief mede ondertekend door iemand uit het bestuur (...) + een recent uittreksel uit het strafregister voor deze persoon.

Ondertussen zal de vergunning worden opgemaakt en ter ondertekening worden voorgelegd.

Alvast bedankt om dit na te sturen, [...]”.

3.4. Op 12 juni 2014 vindt het bezoek door de douane bij de verzoekende partij plaats. Van dit bezoek wordt een verslag opgesteld, waaruit blijkt dat de verzoekende partij op dat ogenblik - zonder de vereiste registratie - reeds azijnzuuranhydride en piperidine opslaat.

3.5. De verzoekende partij deelt de gevraagde aanvullende stukken aan het FAGG mee, waaronder een uittreksel uit het strafregister van haar gedelegeerd bestuurder.

3.6. De douane bezorgt een proces-verbaal aan de procureur des Konings van Hasselt waarin wordt vastgesteld dat de verzoekende partij zonder registratie bij het FAGG azijnzuuranhydride en piperidine opslaat, wat een overtreding vormt van artikel 3, lid 6, van de verordening (EG) nr. 273/2004, “welke overtreding wordt bestraft volgens artikel 2quater, 4°, van de wet van 24 februari 1921 betreffende het verhandelen van giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, psychotrope stoffen, ontsmettingsstoffen en antiseptica en van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van

verdovende middelen en psychotrope stoffen”.

3.7. De administrateur-generaal van het FAGG geeft het volgende advies aan de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid over de vergunnings- en registratieaanvraag:

“Aan de hand van het ontvangen uittreksel uit het strafregister [...] voor [...] gedelegeerd bestuurder van de firma Tigro Industries, zijn wij van mening dat er gegronde redenen zijn om te twijfelen aan de geschiktheid en betrouwbaarheid van de aanvrager, dit gezien de eerdere feiten in verband met drugsprecursoren en verdovende middelen.

De geldende reglementering werd onlangs nog en in het verleden meerdere malen bezorgd en nader toegelicht.

Desondanks werd onlangs nog vastgesteld door de verificateurs van de Nationale Opsporingsdirectie, cel precursoren, van de douane, dat de firma opslag verricht zonder over de hiervoor vereiste registratie te beschikken. [...]

Gezien deze feiten adviseren wij bijgevolg dan ook de weigering van deze aanvraag tot het bekomen van een registratie”.

3.8. Op 16 december 2014 weigert de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid de aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Na een grondige evaluatie van het dossier dat door de firma Tigro Industries nv werd ingediend op 19/05/2014, en aangevuld op 28/08/2014, is gebleken dat de firma zich in het verleden niet heeft gehouden aan de op dat moment geldende reglementeringen inzake drugsprecursoren.

Onlangs nog werd opnieuw vastgesteld dat de firma de opslag van categorie 2 stoffen verricht zonder in het bezit te zijn van de hiervoor vereiste registratie zoals voorgeschreven in artikel 3, §6 van Verordening (EG) nr. 273/2004.

Rekeninghoudend met deze voorgeschiedenis ben ik van mening dat het opportuun is om artikel 3, §4 en § 6ter van bovengenoemde EG-verordening in te roepen en bijgevolg uw aanvraag tot het bekomen van een registratie niet te kunnen aanvaarden”.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunten van de partijen

4. De verzoekende partij voert in het eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: motiveringswet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij vat het middel zelf als volgt samen:

“Doordat de beslissing onvolledig en uiterst summier werd gemotiveerd, het louter melding maakt van zogenaamde vroegere inbreuken op de reglementeringen inzake drugsprecursoren.

Doordat de aangehaalde motieven een feitelijke grondslag missen en zorgvuldig onderzoek ontbreekt.

Doordat de beslissing blijkt genomen te zijn op basis van andere motieven dan aangegeven in de weigeringsbeslissing zelf en dat deze werkelijke motieven de beslissing niet kunnen schragen.

Terwijl iedere administratieve beslissing gesteund dient te zijn op afdoende en juiste motieven die van die aard moeten zijn dat ze de genomen beslissing kunnen dragen”.

Zij licht toe dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet specificeert over welke exacte inbreuken en reglementering het gaat, en dat er enkel wordt verwezen naar een op niet nader bepaalde datum beweerde inbreuk wegens de opslag van stoffen van categorie 2, zonder registratie. Zij stelt dat enige vaststelling van deze inbreuk ontbreekt, en dat er evenmin een veroordeling is.

De weigeringsbeslissing is volgens haar enkel gesteund op het uittreksel van het strafregister van haar gedelegeerd bestuurder. Dit motief kan volgens haar de bestreden beslissing niet schragen, en zou geen voldoende grond vormen om de vergunning te weigeren. Zij wijst erop dat de betrokkene in het

verleden drie veroordelingen betreffende precursoren heeft opgelopen, maar dat de meest recente veroordeling dateert van 2004, en er sindsdien al meer dan tien jaar geen inbreuken werden vastgesteld of veroordelingen uitgesproken. Bovendien beschikken de verantwoordelijke personen binnen de onderneming over een blanco strafblad.

5. In haar memorie van wederantwoord erkent de verzoekende partij dat in toepassing van artikel 3 van de verordening (EG) nr. 273/2004 de vergunning moet worden geweigerd indien er gegronde redenen zijn om te twifelen aan de geschiktheid en betrouwbaarheid van de aanvrager of van de verantwoordelijke voor de handel in geregistreerde stoffen. Zij voegt voorts toe dat inmiddels een verzoek tot eerherstel werd ingediend, waarna de verantwoordelijke binnen de onderneming terug over een blanco strafregister zal beschikken.

Beoordeling

6. Overeenkomstig artikel 3 van de motiveringswet moet de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en moet zij afdoende zijn.

De verzoekende partij toont niet aan waarom de haar meegedeelde motieven haar niet in staat stelden zich in rechte te verweren tegen de beslissing tot het niet verlenen van de gevraagde vergunning en registratie. Zij onderwerpt integendeel de motieven van de bestreden beslissing aan inhoudelijke kritiek.

De formelemotiveringsplicht vereist niet dat de aangehaalde regelgeving volledig wordt geciteerd of verduidelijkt. Te dezen verwijst de bestreden beslissing overigens expliciet naar de toepasselijke Europese verordening en de relevante bepalingen daarvan.

7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat de motieven van de bestreden beslissing moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Zij moeten kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. Zij moeten de beslissing dus rechtens kunnen dragen en verantwoorden. Bij het onderzoek van de vraag naar de materiële motivering van de bestreden beslissing moet de Raad van State derhalve onderzoeken of de concrete gegevens van het administratief dossier de vermelde motieven op een deugdelijke wijze onderbouwen.

Artikel 3 van de verordening (EG) nr. 273/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 inzake drugsprecursoren, zoals gewijzigd door verordening (EU) nr. 1258/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 20 november 2013, luidt als volgt:

“Artikel 3 Voorschriften voor het in de handel brengen van geregistreerde stoffen

1. Elke marktdeelnemer die geregistreerde stoffen van de categorieën 1 en 2 van bijlage I in de handel wil brengen, moet een verantwoordelijke aanwijzen voor de handel in geregistreerde stoffen, aan de bevoegde instanties de naam en de contactgegevens van deze persoon medelen en hen onverwijld van elke wijziging van deze gegevens in kennis stellen. Deze persoon zorgt ervoor dat de handel in geregistreerde stoffen door de marktdeelnemer overeenkomstig de bepalingen van deze verordening plaatsvindt. Deze persoon wordt gemachtigd de marktdeelnemer te vertegenwoordigen en de beslissingen te nemen die voor de uitvoering van bovengenoemde taken nodig zijn.

2. Alvorens geregistreerde stoffen van categorie 1 van bijlage I in hun bezit te mogen houden of in de handel te mogen brengen, verkrijgen marktdeelnemers en gebruikers een vergunning die door de bevoegde instanties van de lidstaat waar zij zijn gevestigd, is afgegeven. De bevoegde instanties kunnen speciale vergunningen afgeven aan apotheken, verkooppunten voor geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik, bepaalde typen overheidsinstanties of aan de strijdkrachten. Dergelijke speciale vergunningen zijn enkel geldig voor het gebruik van geregistreerde stoffen van categorie 1 van bijlage I op het gebied waarop de betrokken marktdeelnemers hun officiële taken verrichten.

(...)

4. Bij de beoordeling van een vergunningsaanvraag houden de bevoegde instanties in het bijzonder rekening met de competentie en de integriteit van de aanvrager. De vergunning moet worden geweigerd indien er gegronde redenen zijn om te twijfelen aan de geschiktheid en betrouwbaarheid van de aanvrager of van de verantwoordelijke voor de handel in geregistreerde stoffen. De

bevoegde instanties kunnen de vergunning schorsen of intrekken indien er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de houder niet langer geschikt is om een vergunning te hebben of dat niet langer aan de vergunningsvoorwaarden wordt voldaan.

(...)

6. Marktdeelnemers verkrijgen een door de bevoegde instanties van de lidstaat waar zij zijn gevestigd afgegeven registratie alvorens geregistreerde stoffen van categorie 2 van bijlage I in de handel te brengen. Vanaf 1 juli 2015 moeten gebruikers een door de bevoegde instanties van de lidstaat waar zij zijn gevestigd afgegeven registratie verkrijgen alvorens geregistreerde stoffen van subcategorie 2A van bijlage I in bezit te houden. De bevoegde instanties kunnen speciale registraties afgeven aan apotheken, verkooppunten voor geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik, bepaalde typen overheidsinstanties of aan de strijdkrachten. Dergelijke speciale registraties worden alleen als geldig beschouwd voor het gebruik van geregistreerde stoffen van categorie 2 van bijlage I op het gebied waarop de betrokken marktdeelnemers of gebruikers hun officiële taken verrichten.

(...)

6ter. Bij de beoordeling van een registratieaanvraag houden de bevoegde instanties in het bijzonder rekening met de competentie en de integriteit van de aanvrager. Zij moeten de registratie weigeren indien er gegronde redenen zijn om te twijfelen aan de geschiktheid en betrouwbaarheid van de aanvrager of van de verantwoordelijke voor de handel in geregistreerde stoffen. Zij kunnen de registratie schorsen of intrekken indien er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de houder niet langer geschikt is om een registratie te hebben of dat niet langer aan de registratievoorwaarden wordt voldaan.

6quater. De bevoegde instanties kunnen van marktdeelnemers en gebruikers verlangen dat zij een vergoeding betalen voor de aanvraag van een vergunning of een registratie.

Wanneer er een vergoeding wordt gevraagd, overwegen de bevoegde instanties de schaal van de vergoeding aan te passen afhankelijk van de omvang van de onderneming. Dergelijke vergoedingen worden op niet-discriminerende wijze geïnd en bedragen niet meer dan de afhandelingskosten van dergelijke aanvragen.

(...)”.

Overeenkomstig lid 4 en lid 6ter van deze bepaling moet de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag in het bijzonder rekening houden met de competentie en de integriteit van de aanvrager en moet zij de aanvraag weigeren “indien er gegronde redenen zijn om te twijfelen aan de geschiktheid en betrouwbaarheid van de aanvrager”.

Bij het vaststellen of er gegronde redenen zijn om te twijfelen aan de geschiktheid en betrouwbaarheid en bij de daarmee gepaard gaande feitenbeoordeling, beschikt de verwerende partij over een zekere discretionaire appreciatievrijheid, bij de uitoefening waarvan zij onder meer de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in acht dient te nemen.

Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van een zorgvuldige feitenvinding en juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Blijkens de toelichting bij het voorstel van de Europese Commissie dat aan de basis lag van de verordening (EG) nr. 273/2004, heeft deze verordening tot doel het instellen van “een doeltreffende controle op de chemicaliën die worden gebruikt voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen of psychotrope stoffen” als wapen in de strijd tegen drugsmokkel. De verordening voorziet daartoe in “controle op de handel in 23 stoffen die weliswaar vele legale toepassingen hebben, maar vaak worden misbruikt voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen”. Ook artikel 1 van de verordening omschrijft het doel ervan als het instellen van “toezicht binnen de Unie op bepaalde stoffen die vaak voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen worden gebruikt, teneinde misbruik van deze stoffen te voorkomen”.

Het is in het licht van deze nauw met de openbare orde en veiligheid verbonden doelstelling dat de concrete uitoefening door de verwerende partij van de vergunningverlenende bevoegdheid die artikel 3 van de verordening haar toekent, moet worden beoordeeld.

Uit de motivering van de bestreden beslissing zelf blijkt dat de verwerende partij haar weigering steunt op de vaststellingen dat de verzoekende partij zich “in het verleden niet heeft gehouden aan de op dat moment geldende reglementeringen inzake drugsprecursoren” en dat “onlangs nog [...] opnieuw [werd] vastgesteld dat de firma de opslag van categorie 2 stoffen verricht zonder in het bezit te zijn van de hiervoor vereiste registratie”.

Uit het administratief dossier blijkt dat hiermee in de eerste plaats wordt verwezen naar het verleden van de gedelegeerd bestuurder van de verzoekende partij, die in de periode tussen 1999 en 2004 meermaals werd veroordeeld wegens inbreuken op de toentertijd geldende reglementering inzake drugsprecursoren, wegens valsheid in geschrifte en wegens de onwettige vervaardiging, het bezit en de verkoop van verdovende middelen, met name MDA en amfetamines. In de tweede plaats wordt hiermee verwezen naar de vaststellingen gedaan door de douane bij het bezoek aan de verzoekende partij op 12 juni 2014, die werden geformaliseerd in een verslag en een proces-verbaal, waarin werd vastgesteld dat de verzoekende partij op dat ogenblik - zonder de vereiste registratie - al de opslag verrichtte van azijnzuuranhydride en piperidine, twee in categorie 2 van de verordening (EG) nr. 273/2004 ingedeelde stoffen.

8. Het komt niet als onredelijk of onzorgvuldig voor dat de verwerende partij bij haar onderzoek naar de competentie, de integriteit, de geschiktheid en de betrouwbaarheid van de verzoekende partij met deze twee gegevens rekening heeft gehouden en vervolgens tot het besluit is gekomen dat deze feiten aanleiding geven tot gegronde twijfels, en dat zij dienvolgens de aanvraag van de verzoekende partij heeft geweigerd.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij aan de bewijskracht van bepaalde stukken had moeten twijfelen of onzorgvuldig te werk is gegaan bij haar feitenvinding.

Nog in tegenstelling tot wat de verzoekende partij doet gelden blijkt de bestreden beslissing aldus niet uitsluitend te steunen op het motief inzake het strafrechtelijk verleden van haar gedelegeerd bestuurder, maar eveneens op haar recente wederrechtelijk bezit van azijnzuuranhydride en piperidine.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord niet de stelling van de verwerende partij betwist dat beide motieven elk op zich voldoende draagkrachtig zijn om het besluit te onderbouwen dat er gegronde twijfels zijn over de geschiktheid van de verzoekende partij om te kunnen beschikken over stoffen die blijkens de verordening zelf zeer gevoelig zijn aan illegaal gebruik.

De verzoekende partij betwist niet de gegrondheid van het motief inzake het bezit zonder registratie van azijnzuuranhydride en piperidine.

De omstandigheid dat de veroordelingen van de gedelegeerd bestuurder dateren van 1999, 2001 en 2004, doet geen afbreuk aan het feit dat deze betrekking hebben op misdrijven waarvan het in het licht van de doelstellingen van de verordening niet onzorgvuldig of onredelijk voorkomt dat de verwerende partij ermee rekening heeft gehouden. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij thans doet gelden gaat het immers niet enkel om inbreuken op de precursorenregelgeving, maar ook om de onwettige vervaardiging, het bezit en de verkoop van verdovende middelen. Dat er in 2014 een verzoek tot eerherstel werd gericht aan de procureur des Konings neemt niet weg dat deze veroordelingen ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds werden vermeld op het strafblad van de gedelegeerd bestuurder en de verwerende partij deze dan ook in aanmerking mocht nemen.

Er is bijgevolg niet aangetoond dat de bestreden beslissing zou berusten op motieven die steunen op onzorgvuldig vastgestelde, onbestaande of niet-relevante feiten, of dat deze niet uit het administratief dossier zouden blijken.

Het eerste middel is niet gegrond.

Tweede middel

Standpunten van de partijen

9. De verzoekende partij voert in het tweede middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de “redelijkheidsnorm, inzonderheid het evenredigheidsbeginsel”.

Het middel houdt in essentie in dat “geen enkele andere redelijke overheid tot een dergelijke beslissing zou zijn gekomen en verzoekster een opslagverbod inzake drugsprecursoren zou hebben opgelegd op basis van de voorliggende feiten”, terwijl iedere administratieve overheid een evenredigheid dient in acht te nemen tussen de genomen beslissingen en het vooropgestelde doel.

In de toelichting bij het middel betoogt de verzoekende partij, verwijzend naar de uiteenzetting van het eerste middel, dat de bestreden beslissing in feite steunt op het uittreksel uit het strafregister van haar gedelegeerd bestuurder. Het is volgens haar in strijd met iedere redelijkheid om de beslissing te steunen op diens veroordeling van meer dan tien jaar geleden. Ook werd er volgens de verzoekende partij geen correcte belangenafweging gedaan en wordt de dagelijkse activiteit van de verzoekende partij door de bestreden beslissing ernstig in het gedrang gebracht. Uit het feit dat de verzoekende partij, de gedelegeerd bestuurder en de verantwoordelijken binnen het bedrijf de laatste tien jaar geen veroordeling hebben opgelopen betreffende precursoren, zou afdoende blijken dat er geen voldoende gegronde redenen zijn om te twifelen aan de geschiktheid en betrouwbaarheid van de verzoekende partij. De verwerende partij heeft volgens haar met de bestreden beslissing geen enkele redelijkheid en evenredigheid in acht genomen.

10. In haar memorie van wederantwoord benadrukt de verzoekende partij dat de veroordelingen meer dan tien jaar oud zijn, dat er een lopend verzoek tot eerherstel is en dat zo kan worden gekomen tot een blanco strafregister voor haar gedelegeerd bestuurder, hetgeen volgens haar op zich al voldoende aantoont dat er op basis van deze gegevens niet kan worden getwijfeld aan de geschiktheid en betrouwbaarheid van de aanvrager.

Ten slotte wijst de verzoekende partij er op dat zij een bedrijf in volle expansie is, dat voldoet aan alle milieu- en veiligheidsnormen om moeilijk te stockeren en gevaarlijke stoffen op te slaan. Zij beschikt over speciale temperatuurgestuurde en beveiligde magazijnen en er worden bij haar stoffen aangeleverd die door anderen niet kunnen worden gestockeerd. De verzoekende partij ondergaat jaarlijks tientallen audits, die zeer positief zijn. De verwerende partij kan volgens haar dan ook bezwaarlijk stellen dat aan de geschiktheid en betrouwbaarheid van de verzoekende partij kan worden getwijfeld.

Beoordeling

11. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. Zoals reeds aangegeven bij het eerste middel, mag de Raad van State zich niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid zodat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen.

Bij de beoordeling van het eerste middel werd reeds opgemerkt dat het niet als onredelijk of onzorgvuldig voorkomt dat de verwerende partij, ondanks het feit dat de veroordelingen van 1999-2004 dateren, hiermee rekening heeft gehouden.

De vaststelling van de verwerende partij dat uit deze veroordelingen gegronde twijfel blijkt wat betreft de geschiktheid van de verzoekende partij om in het bezit te worden gesteld van de door de verordening geklasseerde stoffen staat niet dermate buiten verhouding tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid dezelfde beslissing zou nemen.

Voorts kan de verzoekende partij uit haar wederrechtelijke bezit en activiteiten met de betrokken chemische stoffen geen recht op het verkrijgen van de vergunning en registratie putten. Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar de technische uitrusting en de audits.

Het tweede middel is niet gegrond.

Derde middel

Standpunten van de partijen

12. In het derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsnorm en het vertrouwensbeginsel.

Samengevat houdt het middel in dat de verzoekende partij verschillende malen verkeerdt werd geïnformeerd en dat de verwerende partij heeft voorgehouden dat een vergunning en registratie conform de aanvraag van de verzoekende partij zou worden verkregen, maar dat nadien een afwijkende finale beslissing werd genomen.

Beoordeling

13. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft

gedaan of op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedragslijn of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen.

Om zich op een schending van het vertrouwensbeginsel te kunnen beroepen, moet een verzoeker het bewijs leveren dat het gewekte vertrouwen als een rechtmatige verwachting moet kunnen worden aangemerkt. Indien een normaal voorzichtige en oplettende burger had moeten weten dat de gewekte verwachtingen eventueel niet zouden kunnen of mogen worden gehonoreerd, dan kan die burger zich niet op het vertrouwensbeginsel beroepen.

De verzoekende partij steunt het middel in essentie op de e-mail van 11 juni 2014 van een ambtenaar van het FAGG.

Een normaal voorzichtige en oplettende burger kan uit deze e-mail niet zonder meer afleiden dat hij de gevraagde vergunning en registratie reeds heeft verkregen, zoals de verzoekende partij thans doet gelden. Uit deze e-mail blijkt integendeel duidelijk dat de aanvraag op dat ogenblik nog in behandeling was en dat daarbij aanvullende stukken vereist waren. De vermelding dat “de vergunning [zal] worden opgemaakt en ter ondertekening worden voorgelegd” is in de context van de aangehaalde e-mail dan ook niet van die aard dat zij door een normaal zorgvuldig burger als een concrete toezegging tot het verkrijgen van de vergunning en registratie zou worden beschouwd.

Het derde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, verschuldigd aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zestien juni tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,
Pierre Lefranc,
Peter Sourbron,

bijgestaan door

Bart Tettelin,

kamervoorzitter,
staatsraad,
staatsraad,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys